

בחול – קטעים מהספר

הטריפ

אכלנו נקניקיות משומרות מרוחות בחרדל, עישנו סיגריות, רבצנו בחול והבטנו בהרים.

צוקי הגרניט בערו בשמש והטילו צללים חדי זוויות.

”ערב יום כיפור היום, אמרה הבחורה, ”אתה צם?”

”אני חושב שלא, אמרתי, ”אף פעם לא צמתי, אז אין סיבה שדווקא הפעם.”

”אולי דווקא יש סיבה, אמרה הבחורה וצחקה. ”בכל מקרה הכנתי לנו סעודה

מפסקת.”

היא ניגשה למיניבוס וחזרה עם התיק הקלוע. מתוך התיק הוציאה קופסת גפרורים,

פתחה אותה והציגה לי את תכולתה.

”הנה, זאת הארוחה המפסקת שלנו, אמרה.

בתוך הקופסה שכבו שני כדורים קטנטנים, אפורים, כמו שני ראשי סיכה, על מצע של

צמר-גפן.

הסרתי את המשקפיים כדי להיטיב לראות את המיניאטורות. הבחורה חייכה חיוך רב

משמעות ואני חשבתי שאם שתי הכדוריות האלה נועדו לשמש כארוחה מפסקת לזוג, הרי

שללא ספק עוצבו בערכת תזונה לצמד אסטרונאוטים רעבים בסרט מדע בדיוני.

”אחד לך, אחד לי, אמרה.

עכשיו כבר ניחשתי שמדובר בחומר נרקוטי כלשהו, אבל לא היתה לי ברירה אלא להודות

בפניה שאינני יודע מהם ראשי הסיכה שבקופסת הגפרורים. חיכיתי לרמז.

”אתה בטח רגיל לניירות הקטנים האלה, הפתקים ששמים על הלשון, אמרה, ”אבל

אלה הרבה יותר טובים, תאמין לי.”

פתאום תפסה שאין לי כל מושג על מה היא מדברת. ”טריפים, אמרה הבחורה,

”אסיד.” אני מניח שפני החווירו. ”מה, אתה רוצה להגיד לי שעוד אף פעם לא...?”

היא ליטפה בקצה אצבעה את הכדורים האפורים. "אין לך מה לדאוג", אמרה, "הרי פה אי אפשר לקפוץ מחלונות ואין סכנה להידרס על ידי חשמלית כמו שקרה למישהו שאני מכירה באמסטרדם. בכל מקרה, נשמור אחד על השני."

"כן, אמרתי, "נשמור אחד על השני."

היא לא ידעה מי אני, מה אני ומאיפה אני בא. היא אפילו לא ידעה את שמי. כשרצתה לפנות אלי קראה לי, "הי" או "הלו" או "זקנצ'יק". וגם אני לא ידעתי את שמה, ורק ידעתי שהיא סטודנטית לספרות שאולי יום אחד תיסע להודו, שלהוריה ניצולי השואה יש חנות גלנטריה ב"הדר", ושחותנו של אחיה מייבא מכשירי טלוויזיה. כל הפרטים האלה היו תפלים בעיני לחלוטין ולגמרי מיותרים בארכיון הצפוף של מוחי. לא חשתי כלפיה כל חיבה, ובעצם כבר הבנתי שנוכחותה בסיפור המסע הבלתי נמנע הזה, דרושה רק כדי לקרב אותי אליך, אחי היקר.

היינו לבדנו, שני זרים בקצה סיני, מחכים ליום הכיפורים שיגיח מעבר לפאת חצי האי ערב וייפרס מעלינו בכל נוראותו המעיקה. ובינינו שני כדורי אל.אס.די. "זה משפיע לעשרים שעות בערך", אמרה הבחורה, "אז בעצם אולי לא כדאי שנחכה." בינתיים כבר הנמיכה השמש אל מאחורי ההרים. מסביבנו היה שקט מוחלט. אפילו הים הפסיק את תנועת גליו.

התיישבנו בתוך סירת דייגים טרופה שהיתה שקועה בחול.

"הולך להיות לנו יום כיפור מדהים", אמרה הבחורה. היא תפסה בזהירות את אחד הכדורונים האפורים וכמו אחות רחמנייה, הניחה אותו על לשוני המושטת. "יום כיפור כזה שלא נשכח לעולם, לעולם", אמרה והכניסה את הכדור השני לפיה.

מילכי הבליחה לתוך מחשבותי, צצה לרגע ונעלמה. המיניבוס הירוק, מתנת יום הנישואין שלה, חנה בצל הדקלים, במרחק מאה מטר מאיתנו. מעניין מה היתה אומרת לי עכשיו, אם בכלל היתה אומרת משהו. בימי כיפור, היום היחיד בשנה שבו הרשתה לעצמה להתבטל, היינו משחקים

שבץ-נא ודמקה, קוראים זה לזה שירים של רחל, מעשיות חסידיות מספרו של בובר, קטעים של קישון או דן בן אמוץ (שמעולם לא הצחיקו אותי, אבל בעיני מילכי היו אלה יצירות מופת), מטיילים ברחובות תל אביב, צועדים מזרחה, עד לחורשת האקליפטוסים של "גלי גיל" ובחזרה.

”בא לך לשחות קצת?” שאלה הבחורה.

אמרתי לה שאני לא יודע לשחות. ”מה פתאום”, אמרה, ”אתה נראה לי שחיין מלידה.” כל מה שהייתי, מלידה הייתי. אי אפשר אחרת. ואם ידעתי לשחות או לא – הרי גם עניין זה נכפה עלי מכורח נסיבות לידתי.

”בכל אופן, תמיד יש פעם ראשונה”, אמרה הבחורה. קולה נשמע לי עמום כאילו יצא

ישר

מתוך בטנה מבלי לעבור את מיתרי הקול. היא קמה, פשטה את חולצתה ומשכה אותי אחריה. ”בוא”, אמרה, ”אני אלמד אותך לשחות.” גופה הערום למחצה לא עורר בי כל עניין, אבל כף ידה שנצמדה לכף ידי ומשכה אותי אליה גרמה לי לתחושת עונג משונה, שהייתה, כך חשבתי, כמו העונג שמרגיש פרח שנקטף ומשתחרר משורשיו. המחשבה הזאת שעשעה אותי מאד.

היא הסירה ממני את המשקפיים, קיפלה את יצוליהם והושיבה אותם על חולצתה המקומטת, ישיבה מזרחית של פאקיר.

”ההורים שלי לא הרשו לי לשחות עם הילדים האחרים”, אמרתי, ”היה אסור להם לדעת שאני יהודי.”

”אה, אתה יהודי?” אמרה הבחורה, ”אתה באמת לא נראה.” היא צחקה. שוב נשמע קולה כאילו הוא נובע מתוכה, כמו מי מעיין שמבעבעים ובוקעים גלים-גלים.

”אבל אני אף פעם לא צם ביום כיפור”, אמרתי, וצחקתי גם אני. עכשיו גם קולי שלי שודר ממקום אחר, בלוויית הד מוזר, שהיה מין זמזום, או ליתר דיוק, משיכת קשת על מיתר כינור.

הסרתי את הסרבל ונכנסתי אחריה למים. רכות הקרקע החליקה לתוך כפות רגלי. דרכתי בתוך קרם וניל, וטעמו העדין הורגש לכל אורכם של שוקי. המים הרדודים סגרו על מותני בחגורה רוטטת, צובתת, קרירה. גופי נחתך לשניים. החלק התחתון המשיך לטעום את טעם הווניל של קציפת הקרקע. החלק העליון שלי צף והתנדנד, ובקושי החזיק את עצמו ניצב מעל משטח האור העז שהיה כמו לוח זכוכית עצום. ראיתי את הבחורה שוחה ומתרחקת. ראשה היה מוקף בגל עטור קצף.

היא צעקה אלי, ”רק תן לעצמך לשוט”, הקצף היה גלי הקול, וגלי הקול היו הקצף. ”כמו דג!” צעקה, ”כמו דג!” נשכבתי על משטח הזכוכית שלא היה קשה כלל וכלל אלא

נכנע לכובד גופי והפך לערסל עשוי משי. לא היה בי שום פחד, רק סקרנות נפלאה שהסבה לי עונג ללא גבול. הזזתי את הרגליים והידיים וכל תנועה הביאה אלי ערימת חומר רך שנבלע אל תוך צדי ושטף אותי ברכותו עד שהפכתי כולי להיות חלק ממנו, או חלקיק ממנו, או מליון חלקיקים.

הבחורה חזרה אלי בשחייה מהירה. "תפקח את העיניים, שמעתי את קולה, "תסתכל מה יש שם למטה." אבל אצבעותיה, שניסו לתמוך בבטני, צרבו בי חורים וגרמו לחומר הרך להיפלט ממני. חתרתי במים חזק יותר ופקחתי את עיני אל תוך המלח. הצריבה הפתאומית גרמה לי להפסיק לנשום לרגע, אבל מיד הפכו עיני לשני מוטות מלובנים, או נחשים ארסיים, שהתפתלו והתברגו אל בין הדגים הצבעוניים, ומשכו אותי איתם פנימה, עמוק, אל האלמוגים. אחר כך, הוצאתי את הראש למלא את ראותי. לאוויר היה טעם מוכר, אולי טעם מנתה, ובכל מקרה היה כחול ומתוק וחריף וקר. כשהרגשתי שִׁמְנַת האוויר הספיקה לי החזרתי את פני למים וזחלתי אל תוך אצבעות האלמוגים, זרמתי ממש בתוכם, כמו מטען חשמלי סודי, או דם שעובר בנימיהם. אבל הדגים הלכו והתרבו סביבי עד שלא היה כבר מקום לכולם, ואני נצמדתי לאחד, שהיה צהוב וכחול וצורתו כשל עפיפון עגול, והוא גם נע בתזזית עפיפונית. אלא שאז השתוקקתי מאד ללטף אותו ולתת לשפתי לגעת בסנפיריו, ונאלצתי לרדוף אחריו עד שהחליף את צבעיו, ומה שהיה צהוב נעשה אדום ומה שהיה כחול נעשה שחור, ושוב חמק ממני באותו ריחוף של עפיפון ברוח, ואני נמוגתי אחריו אל תוך פיתולי הצבע שכיסו את קרקעית הים בדוגמה של שטיח פרסי. הוצאתי את פני לאוויר וחיפשתי את החוף בעיניים קצרות רואי ושטופות מלח. השקיעה גררה אחריה סגול איטי של גלימה מלכותית וההרים מולי היו כמו ריפוד קורדרוי על ספת ענקים, כמו הספה בסלון שלך, שלכם, של גברת אדמוני ורחבעם פוירבלום ברחוב הרבסיים ארבע עשרה.

"זה יפה!" צרחת, "אלוהים, זה כל כך יפה!"

ואז, עלה בי פתאום הבזק של מחשבה, ונזכרתי שערב יום כיפור הוא הערב הזה, ועמוק בשמיים הסגולים האלה, יושבים מנהלי החשבונות ושוקלים את מעשי הרעים והטובים, וידעתי שאין מוצא, שזהו זה, שגורלי נחתך ממש ברגעים אלה, ושאין לי סליחה ואין לי מחילה בעולם הזה.

למזלי הגדול, המגע המופלא של גלים הקטנים על עורי היה חזק מהמחשבה. היא התפוגגה מיד ופינתה את מקומה לליטוף הזה שמוסס אותי, עד ששוב הפכתי אני עצמי לנוזל והתאחדתי עם הים. יכולתי לזרום משם, יכולתי לזרום עד חופי אפריקה ובחזרה בתוך השליה החמימה והטובה הזאת, האינסופית, שאספה אותי אל תוכה. אבל הבחורה הפריעה לי. "כדאי לך לצאת", אמרה, "מתחיל להיות חושך." "לא", ניסיתי להגיד, "בבקשה, לא." אבל בכל זאת יצאתי מהמים וכשהגעתי לחוף זחלתי על גחוני והתפלשתי בחול. לא רציתי לקפח שום גרגר. רציתי לחדור לכל אחד מהם. הם היו כמו תאים קטנים, בתים של ננסים, גרעיני חיטה נהדרים. אחר כך הבטתי למעלה, ושם התגלגלה לה חתיכת ירח, לבנה ובוהקת באופן בלתי צפוי, ואני נבהלתי, ועזבתי מיד את השמים לטובת החול שגרגריו הרבים עדיין פיתו אותי להיכנס ולבקר בכל אחד מהם. הו, אח יקר. חוויות משונות ומופלאות עברתי באותו לילה ארוך. יכולתי לנסות לדווח לך על כולן אבל אתה הרי יודע שלא קיים ברשותי אוצר מלים שבאמצעותו אצליח לתאר באמת את מה שעברתי. שפה, כל שפה, מגיעה לקצה יכולתה כשמנסים להשתמש בה כדי למסור דווח בגוף ראשון על סערה חשמלית במוחו של הדובר. בוא נעזוב את זה כאן. ראשי החל להצטלל לקראת הצהריים ודיכאון גדול בתוספת כאב בטן מוזר החליפו בהדרגה את האופוריה של מסע החושים. גררתי את עצמי אל המיניבוס כשאני מותש לחלוטין ובקושי מרים את רגלי. נרדמתי מיד.

[ניתן לרכוש את הספר - כאן - באתר ההוצאה לאור](#)

[חזרה לאתר](#)

אגור שיף, 2013 © כל הזכויות שמורות